

Arrest

nr. 99 700 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel tot verlaten van het grondgebied van 17 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DECONINCK, die *loco* advocaat G. CAERELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 17 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 31 oktober 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door :

A(...) O(...) C(...)

Nationaliteit: Nigeria

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden (en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij D. S. R., d.d. 12.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 07.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 16.10.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde argument dat betrekking heeft op de medische toestand van betrokkene (met name: het doktersattest) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier ingeroepen medische element valt buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat hij Nederlands spreekt, naar de kerk gaat, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2002 in België zou verblijven. Echter hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Ten slotte stelt betrokkene dat het centrum van zijn belangen in België ligt. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

1.3 Op 17 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V(...) K(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A(...) O(...) I(...), nationaliteit: Nigeria

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

De verzoeker licht het middel als volgt verder toe:

“Doordat verweerder oordeelde onder de motivatie dat artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker niet in staat zou zijn te bewijzen dat hij verwantschap heeft met andere familieleden van hem die in België wonen.

Terwijl verzoeker wel degelijke een gezinsleven heeft in België en dat bloed- noch aanverwantschap noodzakelijke vereisten zijn op zich op artikel art 8 EVRM te beroepen.

Zodat de aangevochten beslissing in strijd is met artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950.

Op heden woont verzoeker samen met de moeder, Mevr. K(...) F(...) (Geboren te Kambia, Sierra Leone) (stuk 21).

Zij vormen een gezin waarbij verzoeker de rol van vader vervult - niet alleen ten opzichte van F(...), maar ook ten aanzien van de drie andere kinderen van Mevr. K(...), met name R(...), U(...) en O(...) (stukken 21 en 22).

Dat verzoeker op heden zijn biologische afstammingsband juridisch nog niet juridisch heeft kunnen vastleggen, heeft te zien met de Nederlandse nationaliteit van F(...), waarbij verzoeker ervan uit ging dat hij België niet mocht verlaten om F(...) in Nederland te erkennen om zijn rechten op verblijf niet in gevaar te brengen.

Op heden wordt uitgezocht of er geen mogelijkheid bestaat om F(...) te laten erkennen voor de Belgische Rechtbank - desnoods met bewijs van DNA.

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft onder meer in het arrest Marckx het onderscheid opgeheven tussen de natuurlijke en de wettelijke familie, en daarbij het "gezinsleven" als belangrijkste factor naar voor geschoven in het kader van artikel 8 EVRM. Het Europees Hof bevestigde meermaals dat de sociale realiteit diende te prevaleren boven de juridische realiteit

In overeenstemming met de door het EHRM in zijn jurisprudentie ontwikkelde beginselen moet de staat België, indien het bestaan van een familieband met een kind is vastgesteld, zo handelen dat het mogelijk is om deze band te ontwikkelen en dienen rechtswaARBorgen in het leven worden geroepen teneinde vanaf de geboorte of zo spoedig als mogelijk daarna de integratie van het kind in de familie mogelijk te maken (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 20 september 1994, Kroon t./Nederland).

Met andere woorden kan het gezinsleven ook betrekking hebben op andere de facto "familiebanden" waarbij partijen bestendig samenwonen.

Een uit een dergelijke relatie geboren kind maakt ipso jure vanaf de geboorte deel uit van dit "familieverband".

Dit impliceert dat de Belgische Staat na de vaststelling van de familieband, zo moet handelen dat het mogelijk moet zijn dat alle betrokken partijen vanaf de geboorte of zo spoedig mogelijk de integratie van het kind, en bij uitbreiding van de ouders, moet mogelijk maken.

De positieve verplichting voortvloeiende uit art. 8 lid 2 EVRM houdt in dat de Belgische staat actief moet optreden ter bescherming van het gezinsleven en de vereiste maatregelen dient te nemen ter vrijwaring van dit recht.

De Raad van State oordeelde al op 21.08.1998 (nr. 75.612) in het geval dat de weigering van verblijf aan een illegale moeder van een Belgisch kind, waardoor het gescheiden wordt van de Belgische vader

(waarmee het in casu geen nauwe banden had). De ouder van het Belgische kind of een kind met een legaal verblijf in België moet normaliter zijn verblijf in België kunnen regulariseren met een beroep op artikel 8 EVRM.

Indien de ouder die daadwerkelijk de zorg heeft voor een kind, niet wordt toegestaan om bij het kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, dan zou zulks het verblijfsrecht (de nationaliteit) van het kind ieder nuttige effect ontnemen.

Dat verzoeker de juridische familieband niet heeft kunnen laten vaststellen, heeft te maken met de Nederlandse nationaliteit van F(...). Verzoeker ging er hierbij ervan uit dat hij België niet mocht verlaten om F(...) in Nederland te erkennen om zijn rechten op regularisatie / verblijf niet in gevaar te brengen.

Evenwel mag de Nederlandse nationaliteit van zowel K(...) F(...) en K(...) F(...) geen belemmering vormen om de aanspraak op het gezinsleven te beperken, onder meer in toepassing van de principes zoals vastgelegd in de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Volledigheidshalve dient erop gewezen dat het Europees Hof van Justitie recent oordeelde in het arrest Zambrano dat Europese lidstaten zogenaamde derdelanders zonder verblijfsrecht maar met kinderen met een Europese nationaliteit, ook al hebben ze geen verblijfsrecht, moeten kunnen werken in het land waar ze verblijven om in het onderhoud van de kinderen te kunnen voorzien (conform art. 21, 24 en 34 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met art. 12,17 en 18 EG-verdrag).

Hiertoe is een regularisatie vereist,

Dat de overweging van verweerder dat al zou artikel 8 EVRM niet van toepassing zijn daar verzoeker niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven niet correct is en dienvolgens dient vernietigd te worden.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip “privéleven” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Daartoe moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoeker betoogt dat hij samenwoont met Mevrouw K(...) F(...) van Nederlandse nationaliteit en haar vier kinderen, ook van Nederlandse nationaliteit. Hij stelt tevens dat hij de biologische vader is van het jongste kind F(...) K(...), geboren op 29 december 2009 en dat hij de rol van vader vervult ten aanzien van alle kinderen.

Teneinde deze bewering te staven voegt de verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift een schrijven van zijn beweerde partner F(...) K(...) dd. 17 november 2012 waarin zij erkent dat de verzoeker de vader is van haar jongste kind en dat hij tevens voor de andere kinderen de rol van vader vervult alsook een identiteitsdocument van F(...) K(...), een uittreksel uit het vreemdelingenregister van 5 november

2012, waarop de verzoeker overigens niet voorkomt, en een attest van Basisschool Vogelzang van 15 november 2012 waaruit blijkt dat de verzoeker de kinderen met regelmaat ophaalt aan de schoolpoort en interesse toont voor hun opleiding. Er moet echter geduïd worden dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd en dat het dan ook niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Uit het administratief dossier blijkt dat de genoemde documenten niet toegevoegd werden aan de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 december 2009. Evenmin blijkt dat deze documenten op enig ander ogenblik en voor het nemen van de thans bestreden beslissingen aan de verweerder werden ter kennis gebracht, hetgeen overigens materieel onmogelijk is nu alle genoemde documenten gedateerd zijn na 17 oktober 2012, datum waarop de thans bestreden beslissingen zijn genomen. De verzoeker kan met deze documenten niet aantonen dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissingen een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM had in België.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag om machtiging tot verblijf geen elementen werden aangebracht die op afdoende wijze het bestaan van een gezinsleven in België aantonen aangezien enkel verzoekers paspoort, arbeidsovereenkomst en attesten met verklaringen van derden gevoegd werden. Deze stukken bevestigen noch het bestaan van de kinderen, noch de samenwoning, noch verzoekers relatie met zijn vriendin. Uit het verzoekschrift blijkt dat de vermeende dochter van de verzoeker geboren is op 29 december 2009, zijnde na verzoekers aanvraag van machtiging tot verblijf. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet berust de bewijslast bij de vreemdeling die een beroep wenst te doen op deze wetsbepaling en dient hij zijn stellingen zelf "aan te tonen" en de eventuele nuttige overtuigingsstukken aan te brengen. De verzoeker was er dan ook toe gehouden de verweerder op de hoogte te brengen van zijn gewijzigde gezinssituatie. Nu de verzoeker naliet de verweerder op de hoogte te stellen van zijn vermeende biologische dochter met Nederlandse nationaliteit, kan hij de verweerder ook niet ten kwade duiden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het beoordelen van de onderliggende verblijfsaanvraag en bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker toont geenszins aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de elementen van het dossier concludeerde dat "*Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*"

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoeker op geen enkele wijze een biologische afstammingsband met zijn beweerde dochter aantoonde. De verzoeker brengt evenmin concrete elementen bij die kunnen aantonen dat hij met zijn beweerde vriendin en haar kinderen, ten tijde van de bestreden beslissingen een dermate hechte band had derwijze dat deze situatie een gezinsleven zou uitmaken dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De loutere verklaring van de beweerde partner van de verzoeker dat hij de vader zou zijn van haar jongste kind en dat zij een relatie hebben, biedt geen afdoende bewijs noch van de biologische afstammingsband tussen de verzoeker en zijn beweerde dochter, noch van de affectieve band tussen de verzoeker en zijn beweerde partner. Dergelijke verklaringen van derden kunnen niet op hun waarachtigheid worden onderzocht en bovendien is het bestaan van een hechte familiale band tussen de betrokkenen op het ogenblik van de bestreden beslissingen moeilijk te rijmen met het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker pas op 2 juli 2012 heeft aangegeven te zijn verhuisd naar het adres van de beweerde partner, daar waar hij voordien steeds in Sint-Jans-Molenbeek heeft gewoond en er geen enkel bewijs voorligt van voorgaande ontmoetingen tussen de betrokkenen. Zodoende is *in casu* op geen enkele wijze concreet aannemelijk gemaakt dat de relatie tussen de verzoeker mevrouw F.K. en zijn beweerde biologische afstammingsband met diens jongste dochter, een gezinsleven uitmaken in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is *in casu* dan ook geen sprake van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State en het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald naar de zaak Marckx en Kroon t. Nederland, wijst de Raad erop in de concrete zaken die tot deze arresten aanleiding gaven wel degelijk het bestaan van een gezinsleven werd aangetoond, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Waar de verzoeker verwijst naar de Richtlijn 2004/83/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, volstaat het op te

merken dat de verzoeker niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt. Artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG is immers duidelijk: *“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”* De verzoeker, die geen burger van de Unie is die en overigens ook niet aantoonbaar dat hij familielid is van een burger van de Unie, kan zich – nog daargelaten de vraag of aan deze richtlijn directe werking kan worden verleend - niet beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

De verzoeker kan *in casu* evenmin dienstig verwijzen naar het arrest Ruiz Zambrano van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 maart 2011 (HvJ 8 maart 2011, C-34/09). De verzoeker toont immers in de eerste plaats geen afstammingsband aan tussen hem en zijn beweerde dochter, die de Nederlandse nationaliteit bezit en in België verblijft. Hij maakt bovendien niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissingen ertoe leiden dat zijn beweerde dochter haar rechten als Unieburger niet ten volle kan uitoefenen. De verzoeker verliest uit het oog dat, in tegenstelling tot wat het geval was in de zaak die aanleiding gaf tot het arrest Zambrano, *in casu* geenszins wordt aangetoond dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zijn beweerde partner en dochter het risico lopen niet meer in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien en *de facto* verplicht worden om het grondgebied van de Unie te verlaten, zodat hen het effectieve genot verbonden aan de status van burger van de Unie wordt ontzegd. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen heeft geenszins tot het automatisch gevolg dat de beweerde dochter van de verzoeker gedwongen wordt het grondgebied van de Unie te verlaten. In het arrest Dereci oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie in dit verband reeds dat het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (cf. HvJ 15 november 2011, C- 256/11).

Gelet op hetgeen voorafgaat, ligt geen schending voor van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 21, 24 en 34 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met de artikelen 12, 17 en 18 van het EG-Verdrag en artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU).

De verzoeker licht het middel als volgt verder toe:

“Doordat verweerder twee beslissingen nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in Art. 21, 24 en 34 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met art. 12, 17 en 18 EG-verdrag.

Terwijl art. 21, 24 en 34 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met art. 12, 17 en 18 EG-verdrag het burgerschap van het kind van verzoeker schaden terwijl dit een fundamenteel recht is van alle onderdanen van de EU.

Zodat de aangevochten beslissing in strijd is met art. 21, 24 en 34 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met art. 12, 17 en 18 EG-verdrag.

Het is vaste rechtspraak van het Europese Hof van Justitie dat het burgerschap van de Europese Unie een fundamenteel recht is van alle onderdanen van de lidstaten van de EU.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de EU sluit alle nationale maatregelen die het effect hebben dat ze verhinderen dat burgers van de EU het degelijke genot kunnen hebben van hun rechten die voortvloeien uit hun EU-burgerschap of hun status van EU-onderdaan uit.

Het weigeren aan verzoeker om te verblijven in het land waar een minderjarige, afhankelijke EU burger de nationaliteit van heeft en er verblijft, heeft een dergelijk effect.

Het ontnemen van het recht op verblijf komt de facto neer op het weigeren om een werkvergunning te krijgen. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker niet in staat zou zijn om inkomsten te verdienen om voor zichzelf of zijn familie in te staan. Dit zou als resultaat hebben dat het kind, burger van de Europese Unie, niet in de mogelijkheid zou zijn om alle rechten die het toekomen uit te oefenen (arrest ZAMBRANO, zaak C-34-09 d.d. 08.03.2011).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

De verzoeker betoogt dat artikel 20 van het VWEU alle maatregelen uitsluit die het effect hebben dat ze burgers van de Unie het genot van de rechten die voortvloeien uit het burgerschap ontnemen. *In casu* stelt de verzoeker dat het ontkennen van een verblijfsrecht in zijn hoofde tot gevolg heeft dat zijn dochter, burger van de Unie, geschonden wordt in haar rechten die voortvloeien uit de artikelen 21, 24 en 34 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met de artikelen 12, 17 en 18 van het EG-Verdrag. De verzoeker steunt zich op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name op de zaak Ruiz Zambrano (HvJ (Grote Kamer) nr. C-34/09 van 8 maart 2011).

De verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij inroept dat artikel 20 van het VWEU geschonden werd. Voormeld verdragsartikel bepaalt immers dat een persoon die de nationaliteit heeft van een lidstaat van de Europese Unie een "*Burger van de Unie*" is en aan dit burgerschap bepaalde rechten kan ontnemen. De verzoeker, die voorhoudt over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken, is evenwel geen onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie en kan dan ook niet beschouwd worden als een persoon die de aan dit burgerschap gekoppelde rechten kan laten gelden.

Waar de verzoeker wederom het arrest Zambrano aanhaalt, kan de bespreking hieromtrent onder punt 3.1. worden hernomen.

De verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest Ruiz Zambrano van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 maart 2011 (HvJ 8 maart 2011, C-34/09) nu hij in de eerste plaats geen afstammingsband aantoont tussen hem en zijn beweerde dochter, die de Nederlandse nationaliteit bezit en in België verblijft. Hij maakt bovendien niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissingen ertoe leiden dat zijn beweerde dochter haar rechten als Unieburger niet ten volle kan uitoefenen. De verzoeker verliest uit het oog dat, in tegenstelling tot wat het geval was in de zaak die aanleiding gaf tot het arrest Zambrano, *in casu* geenszins wordt aangetoond dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zijn beweerde partner en dochter het risico lopen niet meer in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien en *de facto* verplicht worden om het grondgebied van de Unie te verlaten, zodat hen het effectieve genot verbonden aan de status van burger van de Unie wordt ontzegd. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen heeft geenszins tot het automatisch gevolg dat de beweerde dochter van de verzoeker gedwongen wordt het grondgebied van de Unie te verlaten. In het arrest Dereci oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie in dit verband reeds dat het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (cf. HvJ 15 november 2011, C-256/11).

De verzoeker laat na om in zijn betoog uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen de artikelen 21, 24 en 34 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie *juncto* de artikelen 12, 17 en 18 van het EG-Verdrag schenden.

Een schending van de artikelen 21, 24 en 34 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie *juncto* de artikelen 12, 17 en 18 van het EG-Verdrag en van artikel 20 van het VWEU is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE